

E. A. Świerkowska

Kijewo, gm. Środa Wlkp., woj.
poznańskie. Stanowisko 5

Informator Archeologiczny : badania 20, 48

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KIJEWO, gm. Środa Wlkp.
woj. poznańskie
Stanowisko 5

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadziła E. A. Świerkowska. Finansowało Muzeum Archeologiczne w Poznaniu. Pierwszy sezon badań. Osada wielokulturowa - chronologia: wczesny okres epoki brązu, okres halstački, okres wpływów rzymskich.

Stanowisko służy do badań na stoku doliny Moskawy. Badania prowadzono w dwóch sektorach stanowiska tzn. zachodnim - rozpoznanie strefy intensywnie użytkowanej oraz południowo-zachodnim - o zdecydowanie mniejszej frekwencji występowania materiału ceramicznego /skraj osady/. Ogółem zbadano powierzchnię 300 m² rejestrując 76 obiektów o charakterze jam gospodarczych, odpadkowych, produkcyjnych, pozostałości po słupach oraz nieokreślone.

Po wstępnej analizie materiału ceramicznego stwierdzono występowanie w wypełniskach obiektów ceramiki ludności kultury przedłużyckiej, kultury lużyckiej i kultury przeworskiej. Obiekty o zróżnicowanej miąższości nie przekraczały 1 m głębokości. Na uwagę zasługuje obiekt 62 w kształcie rowu. W jego wypełnisku stwierdzono występowanie drobnych fragmentów polepy. Z zabytków ruchomych uzyskano: materiał ceramiczny, fragmenty polepy kości zwierzęce, narzędzie kościane, rozcieracz kamienny, fragmenty żuźla żelaznego.

Materiały znajdują się w MA w Poznaniu.

KAMIONKA, gm. Kieczew
woj. konińskie
Stanowisko 3

patrz
neolit

KOSIN, gm. Annopol
woj. tarnobrzeskie
Stanowisko 10

Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej
w Lublinie
Katedra Archeologii

Badania prowadzili doc. dr Jan Gurba i mgr Barbara Bargiel. Finansował UMCS Lublin. Pierwszy sezon badań. Niedatowany kopiec ziemny na osadzie kultury lużyckiej - V okres EB - początek okresu halstackiego.

Badaniami objęto kopiec ziemny, który uległ znacznemu zniszczeniu po wykarbowaniu drzew i zastowaniu głębokiej orki na porębie leśnej, nie wyjaśniły one jednak daty ani powodu jego usypania. Kopiec zbudowany na terenie osady kultury lużyckiej nie krył w sobie pochówka, ani nie zawierał materiałów datujących. Posiada on podstawę okrągłą o średnicy ok. 15-17 m, zachowana wysokość ok. 1,5 m. Warstwę zewnętrzną kopca stanowi bardzo cienki humus współczesny. Warstwa druga to właściwy nasyp kurhanowy zbudowany z płaszczystego gruntu. Poniżej wyróżniono warstwę gleby pierwotnej na głębokości ok. 150-160 cm, utożsamianej z poziomem użytkowym osady. Poziom ten wyróżnia się silniejszym nasyceniem zabytkami, dodatkowo zgromadzonymi na nim w czasie ścigania z niedalekiej odległości warstwy kulturowej. Poniżej podstawy kopca odkryto nie związaną z nim jamę zasobową /?/ kultury lużyckiej. W jednym z najgłębszych nowożytnych wkopów rabunkowych sięgających do głębokości ok. 140 cm poniżej podstawy kopca odkryto monetę z XVII w. Wątpliwe, by w rabunkowym wkopie natrafiono na materiał, dla którego kopiec usypano, gdyż w takim wypadku nie kopano by głębiej wąskiego szybu zakończony na dnie niszą. Prawdopodobnie nie jest to również kopiec graniczny. W średniowieczu nie przebiegały tędy żadne granice własnościowe.

Podczas badania kopca przeprowadzono na części poręby leśnej planigrafie powierzchniowych zabytków z osady kultury lużyckiej, wyróżniając kilka skupisk materiałów. Poza ceramiką typową dla grupy tarnobrzeskiej V okresu epoki brązu - początków okresu halstackiego na uwagę zasługuje ogromna ilość materiału krzemienego. Reprezentowany jest on głównie przez odłupki, wióry, rdzenie wiórowo-odłupkowe oraz nieliczne narzędzia. Wióry są dość masywne, prawie zawsze płaszczynowo skręcone, mało prawidłowe. Nieliczne narzędzia to odłupki retuszowane oraz wióry wyfletowane bez retuszu. Bez względu na przewagę odłupków nad innymi kategoriami zabytków oraz znaczny udział rdzeni w różnych stadiach eksploatacji wskazują, że proces obróbki krzemienia odbywał się prawdopodobnie na miejscu. Wykorzystywano głównie surowiec miejscowy oraz tzw. krzemień gościeradowski, którego najbliższe złoża oddalone są od stanowiska o ok. 1,5 km, w najbliższym stopniu krzemień świeciechowski i narzutowy.

Materiały znajdują się w Katedrze Archeologii UMCS.

Badania nie będą kontynuowane.